

meget livligt. Talen faldt blandt andet paa Pastor Fjaltring. Justitsraaden havde netop hørt en ny, oprørende Historie om denne præstelige Tvivler og Spotter, der levede det uhyggeligste Liv sammen med en forfalden Kone. En af Egnens agtværdigste yngre Bønder af den blombergske Retning havde fornylig henvendt sig til ham i Anledning af en Embedsforretning, og Pastor Fjaltring skulde da i Samtalens Løb have anbefalet ham at hengive sig til Udsvævelser: „De maa synde noget mere,“ havde han sagt. „Med det Liv, De fører, kan De aldrig blive nogen overbevist Kristen.“

Medens der fra Damerne hørtes Udbrud af Forargelse og Afsky, rystede Pastor Blomberg overbærende paa Hovedet og sagde:

„Han er et stakkels ulykkeligt Menneske!“

I det samme begyndte Klokken at lyde oppe i det hvide Kirke-taarn, der ragede op bag Havens Trækroner, rødt belyst af Aftenskæret. Den rungende Lyd næsten forskrækkede de Fremmede, der ikke var vant til at have den saa nær inde paa Livet. Pastor Blomberg, som øjensynligt helst vilde bort fra Emnet Pastor Fjaltring, gav sig til at le og sagde, at det Klokke-Spektakel i Grunden var uforsvarligt. Sundhedskommissionen burde ligefrem forbyde det.

Hofjærgermesterinden indvendte herimod, at Aftenklokken dog lød saa smukt paa Afstand, og at den jo virkelig ogsaa kunde tjene til Opbyggelse, som en Paamindelse om at samle Sindet efter Dagens Uro. Men Pastor Blomberg holdt ikke af Modsigelse, allermindst naar den kom fra hans egne Tilhængere. Skønt han havde henkastet Ytringen uden at mene synderligt med den, nærmest for at sige en af disse lidt vovede Morsomheder, hvormed han paa luthersk Vis holdt af at krydre sin Tale, tog han nu i fuldt Alvor Spørgsmaalet op til Drøftelse.

Han brød sig ikke om den Slags Paamindelser paa Klokkeslet, sagde han. Han skulde have sig frabedt saadan at maatte stille til Andagt paa Kommnado. Der var noget katolsk derved, som var ham imod. Gud havde ikke Konsultationstid paa samme Maade som en Læge eller en Prokurator, og hvad det sind-